

PILAR CABOT

**AVUI ESTIMO
BAUDELAIRE**

*Premi Pompeu Fabra 1987
Pòrtic d'Armand Quintana*

COLUMNA

Primera edició: octubre 1988
copyright by Pilar Cabot, 1988
Columna Edicions,S.A.,1988

*A la memòria del meu pare, que sempre
estava disposat a escoltar-me.*

En l'edició d'aquest llibre s'hi han incorporat alguns poemes d'*Omnímode*, recull de l'autora guardonat a Calldetenes amb el premi Jacint Verdaguer.

PÒRTIC

L'any 1923, Le Corbusier escrivia: “*La intel·ligència i la passió. No hi ha art sense emoció. No hi ha emoció sense passió.*” El recull poètic que tenim a les mans respon exactament a la formulació del gran arquitecte.

En principi, l'autora no defuig en absolut de traslladar al poema uns estats emocionals viscuts intensament. En aquest aspecte se situa, doncs, bastant lluny de l'arbitrarisme orsià de vegades tan escàs d'humanitat.

Els seus versos no són, però, la crònica escarida d'unes experiències exògenes o d'uns pensaments interns que la vida estimula. Aquest és, en tot cas, un material de primera mà que l'autora no ens subministra mai verge, sinó després de ser treballat i enforat convenientment. Si, en ocasions, la manipulació o la cuita passen desapercebudes serà merit de l'autora, que haurà sabut infondre espontaneïtat al producte.

Pilar Cabot sap, és clar, que la poesia és un joc i el juga apassionadament, però serena. I amb la ment desperta. Coneix el moment d'imposar contenció al verb i el d'activar la imaginació cap a solucions més arriscades que sol matisar amb una capa fina d'ironia o esperonar, encara, amb la tralla del sarcasme, al cap i a la fi expressions d'un humor que, malgrat l'acidesa d'alguns poemes, s'endevina sempre subjacent.

Suporten aquesta tasca, empresa amb el cor i l'intel·lecte, un llenguatge rigorós però fluent i un extraordinari sentit de la música -l'altra gran passió de l'autora- que confereix als poemes un so harmònic avui dia ben poc freqüent.

Armand Quintana

I

J'Al plus de souvenirs que si j'avais mille ans.

Baudelaire (Spleen)

No hi ha ningú a l'andana, corgelant-se;
no m'espera ningú, llevat del vent;
és inhòspit el lloc i l'hora estranya.

Ja, fins i tot, Tom Sharpe se m'ha fet vell.

Ancorada a la meva solitud
com un vaixell al port;
estretament nuades, ella i jo,
a desgrat dels moments
gràvids d' amor (parèntesis tan breus...!)
Companya singular,
temible, cruel; serena, a voltes.
Al capdavant, fidel.

Finestres sense murs
badades al desig;
mans -ales- desnuant
el cànem del teu cos;
èxtasi pressentit;
cobdícia
de pell i de conhort.

Entre llençols
amb fragàncies d'espígol
l'hoste
-ben las-
oblida sil·logismes
i s'aboca a la màgia
immesurable i bella
d'ordir els somnis més amples.

De nit
bridall
d'estrelles,
sèpals
d'or fi.
Turgent
baga
de cossos,
heura
i espí.

De jorn
flor de
balabre,
veire
de vi.
Calfred
de ge-
 losia;
zèfir
marí.

En l'alt revolt
del fons del dia
m'aculls
i no m'aculls.

A la cua del vent
s'afinen cel i foc.
L'eco, impacient,
esbocina el teu joc.
L'alba serà el coixí
on estendràs la por.
La rosa del matí
no farà cap olor.

El temps té els ulls cansats.
Al llit del desamor
copulen somnis tristos.

Fins a l'alba, només, el cant i el joc
i el desig de la lluna sobre el mar.
Quan neixi la claror
m'amagaré del teu esguard sotmès
entre oliveres i esperances bordes.
A ple sorral cavaré un llit profund
i em lliuraré, fecunda, a un somni nou.

Summe pontífex punyent i altiu:
t'envio dues ratlles de condol
per l'òbit del teu món d'hipocresia.

(Supòs que saps que avui l'he assassinat.)

Quan l'horabaixa arribi
assistiré al naufragi
del sol
en la mar calma.
Remolí de llums grogues
entre els records
i jo.
Hi haurà flors trepitjades
a la vora de l'aigua;
l'or rovellat dels dies
ja no em farà lluïssor.

II

*Voici le soir charmant, ami du criminel;
Il vient comme un complice, à pas de loup ; le ciel
Se ferme lentement comme une grande alcôve,
Et l'homme impatient se change en bête fauve.*

Baudelaire (Le crépuscule du soir)

Coix, l'home, i buit d'un ull.
El botxí li llaurava la terra
i li espargia cendra als reguerots.
El temps, d'escatat que era, no lluia
sinó en obscenes nits de lluna boja.

Vell, l'home, i flac del cap,
s'entaforava enmig de les bardisses
i li sagnava el rostre com un crist.
Regalimant escuma masturbava
un sexe eixut, emmalaltit i nyèbit.

Quan va perdre l'oremus, borni i ranc,
va tancar, ditxós d'ell, el món a fora.

La nit s'anà perdent com si no res
i es va perdre la lluna
i es perderen les siluetes dels arbres en la fosca.

Cap misteriosa obaga no covava
basardes infinites
ni cap llei de terror no endogalava el cor ni el pensament.

Va néixer un dia innocu, tan se val;
un dia bell (?) com tants,
festonejat de blau i amb un tramet d'or fi sota l'aixella.

Em vaig tancar a la clòfia
i esperant
que s'escorrés la llum
em vaig quedar adormida com un talp.

La nit s'havia fos com si no res
i es va candir la lluna
i es perderen les siluetes dels arbres en la fosca.

Ungles de llop
bubotes
pampallugues de nit.
Covardes
-tan secretes-
angoixes.
Silenci
entravessat.
Fondària
d'oblit, potser.
No albiro
sinó el meu desconcert
i una agra
-ben visceral-
certesa:
la mort
que em sotja.

Els crisantems
-per més que siguin flors-
puden a cementiri.

Mossegava la pruna vermella
amb les dents con destrals
i es complaïa, sorna,
a treure-li la sang de mica en mica.

No havia desfogat tota la ràbia
quan acabà el festí.
Es comprèn, doncs, que prest
queixalés aquell gos passavolant.

Aquestes tombes sense morts
-ulls cecs davall la terra remoguda-
em sedueixen com un Josafat
amant, morbós, feréstec i innocent.

Aquestes tombes sense morts
-matrius folgades, ventres a punt d'omplir-
m'instiguen fal.laçment.

Si m'hi aboqués,
el seu si, encara tou, m'acolliria.
(No em vull, però, exposar a una exhumació).

La nit tempta silencis, versos buits
que van i vénen, orfes de tendresa.
Del llit estant els veig.

A les palpentas
em troben l'entreuix i se m'hi claven.

Talment isards
sense aturall ni fita,
costa avall pel pendís
arbrat de brases,
tu i jo
al viu de la follia.

Talment orats
ullpresos pel beuratge
del semen i la sang
que ens purifica,
tu i jo
al viu de l' impossible.

Talment isards orats
tu i jo,
company,
ben lluny
del món
sembrat
de morts.

Engolfat
en un mar
virescent,
ja no tem
aquest cor
altre mal,
o altre bé,
que la fi
del vell cos,
massa balb
pel dolor.

Enllà de tot bressolarem mussols.

No diguis llum si saps que la foscor
ha esdevingut eterna i no té albada;
no parlis de clarors que no vindran
ni d'illes sota un sol que no hem de veure.
La nit s'ha ensenyorit de tots plegats:
al capdavall, bressolarem mussols.

Resistències abolides sense mèrit.
La fatiga.
I els temps,
que tot ho amanseix.

Perquè he trobat la meva antiga fossa,
i l'espiga més rossa,
i el vell fulard que va escanyar Isadora;

perquè he trobat el genet de l'aurora,
un garbell de deliris de vellut
i el xiprer blanc que ordena la quietud,

pararé taula amb les tovalles noves
i folraré d'ulls clars les quatre alcoves.

III

*La paraula és un càntic
en la nit de fogueres del record.*

Joan Margarit (El passat la joia)

Sé d'una fonda i ampla mar
encara verge.

No té far
ni port ni veles.

Lentament
-safir i gasa transparent-
es gronxa empesa per l'atzar.

Dies de mar obert
t'encomanen la fúria
d'antics vents desfermats.

Com un gegant postís
palplantat a la popa
navegues a peu dret.

No te'n vagis amor, que el dia neix
i l'alba trenca clotxes adormides.
No és prou la nit per ofegar remors
d'ones esbojarrades que ens capgiren.
Escumes d'or esquitxen, sobre el llit,
els flancs assuaujats per la besada.

El teu cos
i la llum
que l'habita.

Eloqüent
com el verb
del poeta.

Transcendent
més enllà
dels indicis.

Bloc tallat
en els caires
hel·lènics.

Encara duc lluernes a l'esguard
i sal de mar al cor. A frec del roure
més antic i assenyat he de fer solc
amarada de rou i de silencis.

Vull adormir les sotsobres de l'aigua.

No cal torbar la sorra del desert
ni el so de les muntanyes.
Em dóna acolliment qualsevol lloc
i ens assaona la pluja més fèrtil.
Encalmats de recances i ambicions
reblem d' amor el fons de la mirada.
No manca res ni sobra cap dolor
si la vida ens empelta eternitats.

Tu i jo
i, al peu del llit, la lluna
enamorant penombres.

Tu i jo
deslliurant les tendreses
massa temps subjugades.

Tu i jo
descabdellant silencis
a la riba del món.

Violentes esquitxades
de sol
damunt la mar.

No tinc memòria
per recordar els vells temps,
ni perquireixo ahirs,
ni reveig films pretèrits.

Just això que tinc ara
és el que vull.
S'afua,
ben precís, l'horitzó.

TAULA

Pòrtic, per Armand Quintana ... 9

I

- No hi ha ningú a l'andana, corgelant-se... 13*
Ancorada a la meva solitud... 14
Finestres sense murs... 15
Entre els llençols... 16
De nit... 17
En l'alt revolt... 18
A cua del vent... 19
El temps té els ulls cansants... 20
Fins a l'alba, només, el cant i el jocs... 21
Summe pontífex punyent i altiu... 22
Quan l'horabaixa arribi... 23

II

- Coix, l'home, i buit d'un ull... 27*
La nit s'anà perdent com si no res... 28
Ungles de llop... 29
Els crisantems... 30
Mossegava la pruna vermella... 31
Aquestes tombes sense morts... 32
La nit tempta silencis, versos buits... 33
Talment isards... 34
Engolfat... 35
Enllà de tot bressolarem mussols... 36
Resistències abolides sense mèrit... 37
Perquè he trobat la meva antiga fossa... 38

III

- Sé d'una fonda i ampla mar... 41*
Dies de mar obert... 42
No te'n vagis, amor, que el dia neix... 43
El teu cos... 44
Encara duc lluernes a l'esguard... 45
No cal torbar la sorra del desert... 46
Tu i jo... 47
Violents esquitxades... 48

Aquest llibre fou acabat d'estampar
a la ciutat de Barcelona
als tallers d'Hurope, S.A.
el dia d'octubre de 1988.

“PILAR CABOT SAP QUE LA POESIA ÉS UN joc i el juga apassionadament, però serena. I amb la ment desperta. Coneix el moment d’imposar contenció al verb i el d’activar la imaginació cap a solucions més arriscades que sol matisar amb una capa fina d’ironia o esperonar, encara, amb la tralla del sarcasme.

Suporten aquesta tasca, empresa amb el cor i l’intel.lecte, un llenguatge rigorós però fluent i un extraordinari sentit de la música -l’altra gran passió de l’autora.”

